

Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός (Ἰωαν. θ´1-35) (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ τυφλὸς πρὶν τὴν συνάντησή του μὲ τὸν Χριστὸ δὲν εἶχε δεῖ ποτέ. Παντοῦ σκοτάδι· ἔπρεπε νὰ μαντεύει ἐξερευνώντας μὲ τὴν ἀφή τὰ πράγματα, νὰ χρησιμοποιεῖ τὴν φαντασία του. Δὲν εἶχε καθαρὴ εἰκόνα τῶν πραγμάτων.

Τότε συνάντησε τὸν Χριστό, καὶ Ἐκεῖνος τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ πρῶτο πράγμα πὸ εἶδε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἡ ματιά Του· τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ πὸ γίνεται ἄνθρωπος, γεμάτο προσοχή, συμπονετική ἀγάπη νὰ στέκει ἐπάνω σ' ἐκεῖνον μοναχά, ξέχωρα ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἦρθε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν Ζωντανό Θεὸ καὶ ἀντιμέτωπισε τὸ θαῦμα πὸ τόσο πολὺ μᾶς ἐκπλήσσει: Ὅτι ὁ θεὸς μπορεῖ νὰ ἐπικεντρώσει τὴν προσοχή Του στὸν καθένα μας – ὅπως ὁ Καλὸς Ποιμὴν στὸ χαμένο πρόβατο – καὶ δὲν βλέπει τὸ πλῆθος ἀλλὰ τὸ ἓνα καὶ μοναδικὸ πρόσωπο.

Μετὰ ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, πιθανὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐρεύνησε τὰ πάντα γύρω του, καὶ ὅ,τι γνώριζε μόνο ἀπὸ περιγραφές, ἀπὸ φῆμες, ἔγινε πραγματικότητα – «τώρα βλέπω».

Συμβαίνει καὶ τώρα· μπορεῖ νὰ συμβεῖ στὸν καθένα μας. Ὅπως ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς, ζοῦμε κι ἐμεῖς τὸν περισσότερο χρόνο ἀπὸ τὴ ζωή μας ἀπὸ ἐλεημοσύνη, καθόμαστε σὰν ζητιάνοι στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου τείνοντας ἓνα χέρι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιος θὰ τὸ προσέξει, ἂν ὄχι ἐμᾶς, τουλάχιστον τὸ χέρι μας, καὶ νὰ μᾶς δώσει κάτι γιὰ νὰ μᾶς κρατήσει ἔστω γιὰ λίγες ὥρες. Μιὰ τέτοια στήριξη παίρνουμε μέσα ἀπὸ ἓνα φιλικὸ βλέμμα πὸ ἀκουμπᾶ ἐπάνω μας, ἓνα λόγο πὸ μᾶς ἀπευθύνουν, μιὰ καλωσύνη πὸ μᾶς γίνεται. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ μᾶς ἀφήνουν νὰ παραμένουμε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου τυφλοὶ καὶ ἰκετεύοντας γιὰ βοήθεια.

Ὅταν περνοῦσε ὁ Χριστὸς κάποιος ἄλλος τυφλὸς, ὁ Βαρτίμαιος, δὲν περίμενε τὸν

Λυτρωτή νὰ ἔρθει σ' ἐκεῖνον καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν ἤθελε νὰ σωθεῖ, ἂν ἤθελε νὰ δεῖ. Μόλις ἔνοιωσε ὅτι κάτι παράξενο γινόταν μέσα στὸ θορυβώδες πλήθος, καὶ ὅταν σὲ ἀπάντηση τῆς ἐρώτησης του τοῦ εἶπαν ποιὸς περνοῦσε, ἄρχισε νὰ κραυγάζει γιὰ βοήθεια. Ἀλήθεια, οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν νὰ τὸν σταματήσουν· μιὰ μικρὴ ἀμφιβολία θὰ μπορούσε ἴσως νὰ εἶχε τρυπώσει μέσα του, ἄξιζε τὸν κόπο νὰ φωνάζει καλώντας σὲ βοήθεια, θὰ τὸν ἄκουγε ὁ Κύριος, θὰ ἀνταποκρινόταν σὲ μιὰ ἀσήμαντη ἀνάγκη, ὅπως ἦταν ἡ δική του; Συνέχισε νὰ κραυγάζει γιὰ βοήθεια, ἐπειδὴ ὁ πόνος του ἦταν τόσο μεγάλος, ἦταν τόσο ἀπελπισμένος. Ἦταν ἔτοιμος νὰ σπρώξει τοὺς ἀνθρώπους, νὰ παλέψῃ γιὰ ν' ἀνοίξῃ δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλήθος προκειμένου νὰ φθάσῃ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ἄν μοναχὰ συνειδητοποιούσαμε πόσο τυφλοὶ εἴμαστε! Ἄν μόνο μπορούσαμε νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι ἡ γνώση μας γιὰ τὴ ζωὴ, ὄχι μόνον γιὰ τὴν αἰώνια, θεϊκὴ ζωὴ, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπίγεια, ἐξαρτᾶται ἐντελῶς ἀπὸ διαδόσεις, ὅτι ἡ ζωὴ ποὺ μᾶς περιβάλλει εἶναι ἀμυδρὴ καὶ στοιχειωμένη καὶ ἐπειδὴ εἴμαστε τυφλοὶ, ἢ (ὅπως ὁ ἄλλος τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ δὲν θεραπεύτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν Χριστό) βλέπουμε πράγματα μέσα σὲ ὁμίχλη. Ἄν μόνον μπορούσαμε νὰ θυμηθοῦμε τὶ μᾶς λέει ὁ Λυτρωτὴς γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν δόξα τῆς ἐπίγειας συνάμα καὶ τῆς ἐπουράνιας ζωῆς, καὶ νὰ μὴν εἴμαστε ἱκανοποιημένοι μὲ τὴν τυφλότητα μας, μὲ πόση θερμὴ θὰ προσπαθούσαμε νὰ κρατήσουμε κοντὰ μας τὸν Χριστὸ, ὥστε νὰ μᾶς διαπερνοῦσε μὲ τὸ βλέμμα Του, καὶ νὰ μᾶς μιλοῦσε μὲ τὸν κυρίαρχο, θεραπευτικὸ, ζωοδότῃ λόγο Του. Τότε πράγματι ἴσως νὰ δοῦμε τὴν ἐκπληκτικὴ ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου Του, τὴν ἀπύθμενη ὁμορφιὰ τοῦ θεϊκοῦ βλέμματος ποὺ ἀκουμπᾶ ἐπάνω μας μὲ ἔλεος, συμπόνια, καὶ τρυφερότητα.

Χρησιμοποιοῦμε τὰ μάτια μας τόσο ἀπλά, ἀλλὰ βλέπουμε λίγα καὶ αὐτὰ εἶναι ἐπιφανειακά. Ἄς ἀναζητήσουμε τὸ ὄραμα ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι μόνον δικό μας, ὅταν οἱ καρδιὲς μας θὰ ἔχουν γίνῃ φωτεινὲς καὶ ἀγνές. «Εὐλογημένοι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν καθαρὴ καρδιὰ, ἐπειδὴ αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸν Θεό»· καὶ μέσα στὴν λαμπρότητα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἴσως νὰ δοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, εἴτε λουσμένοι στὸ φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν λάμψη τῆς αἰώνιας ζωῆς, ἢ, διαφορετικὰ, πληγωμένοι, σκοτεινοί, περιμένοντας ὄχι ἀπλὰ ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ νὰ παραδόσουμε ὅλη μας τὴ ζωὴ στὴν ἀγάπη, ἔτσι ποὺ νὰ ἔβλεπε ὅτι θὰ μπορούσε ἤδη ἀπὸ τῶρα ν' ἀποκαλυφθεῖ στὴ γῆ ἢ Οὐράνια Βασιλεία. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στὴν νεοελληνικὴ: www.agiazoni.gr

Πηγὴ: agiazoni.gr